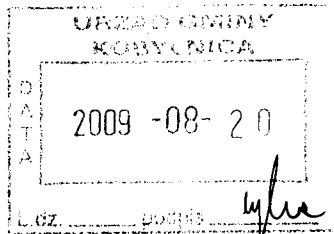

MINISTERSTWO FINANSÓW
Departament Podatków Lokalnych
PL/LS/833/3/KPV/09/BMI9-7626

Warszawa, 2009.08.14

Pan Leszek Kuliński
Przewodniczący Zarządu
Stowarzyszenia Gmin Przyjaznych
Energii Odnawialnej
ul. Główna 20
76-251 Kobylnica

Stosownie Pani Przewodniczący

Odpowiadając na pismo z dnia 17 czerwca 2009 r. nr SGPEO-0712/17/09 w sprawie opodatkowania podatkiem od nieruchomości elektrowni wiatrowych w związku z projektem ustawy o zmianie ustawy Prawo budowlane, ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (obecnie projekt ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw), Ministerstwo Finansów informuje.

Art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 121, poz. 844 ze zm.) definiuje budowlę jako obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Przepis w obowiązującym brzmieniu wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2003 r.

Budowla w ustawie podatkowej została zdefiniowana przez odesłanie do przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118 ze zm.). Odesłanie jest uzasadnione dążeniem ustawodawcy do zapewnienia spójności odmiennych gałęzi prawa. Ponadto umożliwia powołanie biegłego z zakresu prawa budowlanego w celu uzyskania opinii pomocnych w rozstrzyganiu spornych kwestii. Wyklucza się zarazem potencjalny zarzut stronniczości oraz braku merytorycznego przygotowania pracowników organów podatkowych w tych kwestiach.

Stosownie do art. 3 pkt 1 lit. b ustawy Prawo budowlane za obiekt budowlany uznaje się budowlę stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami. Art. 3 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy w brzmieniu obowiązującym od dnia 26 września 2005 r. określa budowlę jako każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: lotniska, drogi, linie kolejowe, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne

i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Natomiast w myśl art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego za urządzenie budowlane uważa się urządzenie techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne.

Zgodnie z przywołanymi definicjami budowlami są jedynie części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń).

Powyższe potwierdził Naczelny Sąd Administracyjny oddalając wyrokiem z dnia 30 lipca 2009 r. sygn. akt II FSK 202/08 skargę kasacyjną na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 7 listopada 2007 r. sygn. akt I SA/Sz 171/07. Uzasadnienia orzeczeń jednoznacznie wskazują, iż opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają jedynie części budowlane elektrowni wiatrowej, takie jak: fundamenty, maszty, słupy. Urządzenia i instalacje technologiczne, przekształcające energię wiatru w energię mechaniczną przekazywaną do generatora, takie jak: wirniki z łopatkami, generator, skrzynia biegów, komputer sterujący, transformator, rozdzielnia elektryczna, instalacja alarmowa, instalacja zdalnego sterowania - nie są obiektami budowlanymi (budowlą) ani urządzeniami budowlanymi w rozumieniu przepisów prawa budowlanego. Ich wartości nie wlicza się więc do podstawy opodatkowania podatkiem od nieruchomości budowli elektrowni wiatrowych.

Odmienne stanowisko sądy prezentowały w zakresie zobowiązań w podatku od nieruchomości powstałych przed 2003 r. z tytułu posiadania budowli elektrowni wiatrowych. W tym stanie prawnym ustawa o podatkach i opłatach lokalnych nie definiowała pojęcia budowli. Zgodnie z poglądami orzecznictwa i doktryny pojęcie budowli na potrzeby podatku od nieruchomości należało przyjmować w znaczeniu językowym posiłkowo uwzględniając znaczenie tego pojęcia z ustawy Prawo budowlane. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 18 maja 2005 r. sygn. akt I SA/Sz 108/04 dot. podatku od nieruchomości za 2002 r. wskazał, że „przez budowle, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych należy rozumieć efekt działalności budowniczych stanowiący skończoną całość użytkową, wyodrębniony w przestrzeni i połączony z gruntem w sposób trwały. Siłownie wiatrowe jako całość, a nie tylko niektóre wybrane jej elementy, stanowią budowlę, ponieważ tylko w takiej sytuacji stanowi ona całość użytkową i tylko jako taka spełnia funkcję, dla której została wzniesiona; nie spełniają takiej funkcji poszczególne elementy siłowni wiatrowej, ponieważ nie mogą one funkcjonować w oderwaniu od całości”.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw, w wersji z dnia 10 lipca 2009 r., zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Infrastruktury, co do zasady, powieli brzmienie przywołanej regulacji art. 3 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego definiującej budowlę. Projekt utrzymuje zatem stan obecny w zakresie uznawania za budowle jedynie części budowlanych elektrowni wiatrowych. Uchwalenie projektowanej ustawy nie wpłynie zatem na zmianę sposobu opodatkowania farm wiatrowych. Biorąc pod uwagę ustaloną linię orzeczniczą organy podatkowe nie powinny mieć wątpliwości interpretacyjnych w tym zakresie.

Zarzut dotyczący bezprawnego podatkowego podziału podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w zależności od przedmiotu działalności należy uznać za bezzasadny, gdyż rodzaj prowadzonej działalności pozostaje bez związku z definicją przedmiotu opodatkowania. Innymi słowy takie same rzeczy są traktowane podatkowo identycznie. Wobec powyższego postulat o spójności ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz ustawy Prawo budowlane należy uznać za spełniony.

Natomiast propozycja ustalenia podatku w innej wysokości dla budowli związanych z produkcją energii ze źródeł odnawialnych może zostać zrealizowana na mocy obecnie obowiązującego art. 5 ust. 1 pkt 3 w zw. z ust. 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Przepis ten stanowi o prawie rad gmin do określania i różnicowania wysokości stawki podatku od nieruchomości od budowli, m. in. ze względu na rodzaj prowadzonej działalności.

Odnosząc się natomiast do postulatu zrekompensowania gminom niższych wpływów podatkowych - wynikłych z opodatkowania podatkiem od nieruchomości jako budowli części budowlanych elektrowni wiatrowych - należy zauważyć, że obecnie obowiązująca ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539 ze zm.) nie przewiduje rekompensat dla gmin z budżetu państwa z tytułu wpływów nieosiągniętych z tego powodu. Gminy otrzymują natomiast subwencję ogólną, która jest naliczana zgodnie ze zobiektywizowanymi kryteriami. Składa się ona z części: wyrównawczej, równoważącej i oświatowej. W skład części wyrównawczej subwencji ogólnej dla gmin wchodzi kwota podstawowa oraz kwota uzupełniająca. Wysokość kwoty podstawowej części wyrównawczej subwencji ogólnej uzależniona jest od wielkości dochodów podatkowych, możliwych do uzyskania przez gminę w roku poprzedzającym rok bazowy, oraz liczby mieszkańców faktycznie zamieszkających w gminie według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok bazowy, ustalonej przez Główny Urząd Statystyczny. Jeżeli gmina ma niższy od średniej potencjał dochodowy, to otrzyma odpowiednio wyższą subwencję ogólną.

W zakresie propozycji przeznaczenia części wpływów podatkowych na cele związane z ochroną środowiska i edukacją ekologiczną należy zauważyć, że stoi ona w sprzeczności z zasadą, zgodnie z którą wydatki jednostki samorządu terytorialnego określone są suwerenną uchwałą budżetową. Takie rozwiązanie przeczy więc istocie samorządu terytorialnego. Nie można zatem z góry określić celu, na jaki gminy mają przeznaczyć wpływy podatkowe.

Jak wynika z powyższego, przepisy w zakresie opodatkowania elektrowni wiatrowych są spójne i jednoznaczne. Pozwalają gminom samodzielnie kształtować politykę podatkową oraz gospodarczą. Mając zatem na uwadze stabilność prawa oraz utrwaloną linię orzeczniczą, Ministerstwo Finansów nie przewiduje podejmowania prac legislacyjnych zmierzających do ich zmiany.

DYREKTOR
Departament Podatków Lokalnych
Justyna Przekopiak